

al m a l u g a s

2011 októberében meghívást kaptunk a győri SZIE építészkarának alkotóhetére. A helyszín Hartyándi Jenő, a Mediawave Alapítvány művészeti vezetőjének telke és almáskertje, Ravazdon, az Őrhegy udvarházban. Ebben a természethez közeli, csendes, és szép környezetben öröm volt gondolkodni és alkotni. Nemcsak a helyszín, a program is rendkívüli értéket képviselt. Az azon a hétvégén megrendezésre került anti-fesztiválra a hét folyamán építészeti és művészeti szintű, ugyanakkor a fesztivál időtartama alatt valamilyen formában használható alkotások készítésére ösztönöztek minket. Az anti-fesztivál a kultúra, gasztronómia, környezet-tudatosság, és értékmegőrzés szellemében került megrendezésre, kizárva a pénz használatát, a szerződéses, meghívott előadókat, és a média emberekre gyakorolt hatását. Ezért a szervező konceptuálisan bojkottálta az interjúfelkéréseket, a médián keresztüli hirdetést, árus standok telepítését, és a fellépő zenekarok meghívását. Az elv: akinek itt a helye, az ide fog találni, legyen zenész, vagy hallgató. A fesztivál alatt minden résztvevő cserebere folytán jutott ételhez, italhoz, elősegítve így az ismerkedést, a kapcsolatteremtést, ami a mai fesztiválokon nem, vagy alig jelenik meg. A fesztivál és az alkotóhét helyszíne megegyezett, ezért fontos volt számunkra a hely megismerése, és a fesztivál alatt kialakuló kvázi csomópontok és útvonalak feltételezése. Ezek alapján határoztuk meg alkotásunk térbeli helyét egy olyan rendszerben, ahol az épített elemek egymáshoz való viszonya formailag tisztázatlan, rendezetlen és alapvetően öntudatlan. Az új elem a már meglévő elemek helyzetére reagál, azok értékeit erősíti, hibáit átértelmezi, így kiegyensúlyozó elemként válik környezetének részévé. Az almáskert, mint helyszín, adott volt. Hogy miért is pont az almákkal kezdtünk el foglalkozni, akkor magától értetődő volt; az illata, az alakja, és a hely atmoszférája erre irányította figyelmünket. Ezen felül érezzük, hogy az alma, több mint egy gyümölcs a sok közül, szimbolikus tartalma a keleti és a nyugati kultúrákban egyaránt gazdag. Az ősz a betakarítás időszaka, s bizonyos értelemben mi is betakarítottunk, összegyűjtöttünk, majd rendszerezve más helyre raktuk el a gyümölcsöket, ezzel új, mindenki számára egyedi értelmezési lehetőséget adva a lógó almáknak. A fesztivál szellemében nem akartunk új anyagokat felhasználni, csupán olyat, ami a helyszínen megtalálható volt. A lugas vázát, az udvarban talált fa keretek kimerevítésével kaptuk. Ennek a váznak a tetején spárgából hoztunk létre egy hálós rasztert, melyről almákat lógattunk le. Az egyes almák véletlenszerű, vagy tudatos mozgatása, a felfüggesztés módja miatt, finoman hatott az egész rendszerre. Az almalugas létrehozásával egy olyan szürreális tér megalkotása volt a cél, mely interaktív játékoságával, finoman mozgó, mozgásba hozható terével könnyen befogadható módon az érzelmekre hat és egyben a gondolkodás, elmélkedés helyszínéül is szolgálhat, így reagálva az anti-fesztivál emberi kapcsolataink gyökereihez visszavezető programjára. Az almalugas elkészülte után, az alá ülők, mintha kiléptek volna világukból, ámuldozva figyelték a fejük felett lógó, és mellettük himbálózó almákat. Egyesek szerint olyan az egész, mintha megállt volna az idő, és az érett almák nem tudtak a földre pottyanni, mások úgy érezték, mintha egy mesében, vagy egy elképzelt világban lennének; a létrehozott térben az emberek elkezdtek álmodni és elmélkedni.

nagy eszter

paskó norbert jános

tóth ágnes anna

fejérdy péter DLA

